

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **S. K.**, zastoupený Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Praha 3, Domažlická 1256/1, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské náměstí 196/1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Žalovaný **je povinen** v řízení vedeném pod sp. zn. ODSČ-41725/14-JR/PŘ ve věci rozhodnout ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 10.6.2015 domáhá ochrany před nečinností žalovaného, který podle žalobce nadále vede řízení o přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 3.4.2014 tím, že s vozidlem stál v obytné zóně mimo místo označené jako parkoviště.

V žalobě žalobce uvádí, že žalovaný vydal dne 28.7.2014 příkaz, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč. Žalobce udělil plnou moc k zastupování B. N., který dne 26.8.2014 v zastoupení žalobce podal proti příkazu odpor. Následně byl žalobce žalovaným usnesením ze dne 17.9.2014 vyzván k odstranění vad podání, sdělení důvodu právního zastoupení

osobou pobývajícím v Pahangu a dále byl vyzván k předložení mandátní smlouvy k zastupování či plné moci s úředně ověřenými podpisy zmocněnce i zmocnitele. Na to žalobce reagoval „odvoláním“, v němž namítal, že požadavek žalovaného na předložení mandátní smlouvy či plné moci s úředně ověřenými podpisy je nezákonný, nicméně že je připraven výzvě vyhovět, k tomu však potřebuje lhůtu dvou měsíců. Na to reagoval žalovaný sdělením, podle něhož k plné moci ze dne 13.8.2014 (přiložené k odporu) nebude přihlížet, neboť se jedná o zneužití práva, odpor pokládá za podání učiněné osobou k tomu neoprávněnou, a tedy příkaz nabytí právní moci, je vykonatelný a žalobce se jím musí řídit. Za této situace se žalobce obrátil na Krajský úřad Jihomoravského kraje se žádostí o přijetí opatření proti nečinnosti, ten však jeho žádosti nevyhověl, neboť stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že odpor byl podán neoprávněnou osobou. Žalobce nadále trvá na tom, že vydáním příkazu nebylo správní řízení ukončeno, žalovaný v něm dosud nerozhodl, a proto požaduje vydání rozsudku, jímž by byl žalovaný zavázán vydat rozhodnutí ve věci samé.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v tom směru, že setrvává na svém postoji, že odpor proti příkazu byl podán neoprávněnou osobou, jediným účelem zmocnění k zastoupení žalobce bylo zpomalení správního řízení, oddálení konce řízení a dosažení prekluze, při níž již nebude možné žalobce za přestupek potrestat. I žalobci muselo být zřejmé, že volba zmocněnce ze vzdálené země bude činit komunikační problémy, tento zmocněnec ve správním řízení neprojevil žádnou aktivitu, což žalovaného vede k závěru, že tato osoba ve skutečnosti neexistuje. Příkaz tedy nabytí právní moci, řízení se žalobcem vedeno není a žalovaný není nečinný. Jednorozhodnutí lhůta, v níž lze žalobce potrestat, již uplynula dne 3.4.2015 a vydat rozhodnutí ve věci samé již nelze, nejvýše lze řízení zastavit. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

Žalobce i žalovaný setrvali na podstatě svých procesních stanovisek po celou dobu řízení před zdejší soudem, i na jednání, které ve věci proběhlo.

Zdejší soud se nejprve zabýval tím, zda byl žalobce oprávněn žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podat, tj. zda se jí zdejší soud vůbec může věcně zabývat. Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ten, kdo bezvysledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podmínka bezvysledného vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně žalobce proti nečinnosti správního orgánu, byla naplněna žádostí žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného podanou dne 16.1.2015, o které Krajský úřad Jihomoravského kraje rozhodl usnesením ze dne 3.2.2015 tak, že se žádosti nevyhovuje.

Za tohoto stavu nemá žalobce skutečně jinou možnost efektivní ochrany, než se na zdejší soud obrátit postupem podle § 79 s.ř.s. Žalobce totiž netvrdí, že by se pochybení žalovaného projevilo v nesprávně vyznačené doložce právní moci na příkazu (žalobce tedy netvrdí, že by vyznačením této doložky bylo nezákonně do jeho

práv zasaženo). Žalobce tvrdí, že řízení nadále běží a že v něm nebylo dosud (ve věci samé) rozhodnuto.

Za této situace se tedy zdejší soud zabýval důvodností žaloby. Smyslem řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s. je posoudit, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídit vydání rozhodnutí či osvědčení (§ 81 odst. 2 s.ř.s.). Soud přitom při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu, který zde je v den rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Není-li mezi žalobcem a žalovaným sporu o to, že žalovaný je orgánem příslušným k vedení řízení a k rozhodnutí ve věci samé, pak klíčovou otázkou pro zdejší soud je otázka, zda žalovanému (v situaci, kdy je nesporné, že správní řízení bylo zahájeno a stále běží bez rozhodnutí ve věci samé) pro rozhodnutí ve věci samé již uplynula zákonem stanovená lhůta či nikoli, tj. zda je nečinný či nikoli. Zároveň je třeba předeslat, že zdejší soud nemůže v řízení podle § 79 a násl. s.ř.s. stanovit, jak má být v řízení vedeném před žalovaným rozhodnuto, tj. k jakému závěru má ten, kdo má povinnost rozhodnout, v řízení dospět, ani jej zdejší soud nemůže svým rozhodnutím přímo navádět k vedení správního řízení určitým směrem (k uskutečňování konkrétních kroků, jimiž by byl nasměrován k rozhodnutí ve věci samé konkrétního obsahu, resp. s konkrétním výsledkem).

Z obsahu správního spisu, jak byl žalovaným předložen, vyplývá, že žalovaný vydal na základě oznámení o přestupku příkaz, proti němuž byl podán odpor; ten podal B. N. coby zmocněnec žalobce, přiložena byla plná moc k zastupování. Poté žalovaný žalobce (napřímo) vyzval k odstranění vad podání, sdělení důvodu právního zastoupení osobou pobývající v Pahangu a dále byl vyzván k předložení mandátní smlouvy k zastupování či plné moci s úředně ověřenými podpisy zmocněnce i zmocnitele. Na to žalobce reagoval přípisem, v němž namítal, že požadavek žalovaného na předložení mandátní smlouvy či plné moci s úředně ověřenými podpisy je nezákonný, nicméně že připraven výzvě vyhovět, k tomu však potřebuje lhůtu dvou měsíců; žalobce požádal o přerušování řízení. K vyjádření žalobce byl předložen originál plné moci udělené B. N. s úředně ověřeným podpisem žalobce. Na to reagoval žalovaný sděleními, podle nichž k plné moci nebude přihlížet, neboť se jedná o zneužití práva, odpor pokládá za podání učiněné osobou k tomu neoprávněnou, a tedy příkaz nabyt právní moci, je vykonatelný a žalobce se jím musí řídit.

Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o skutkových okolnostech, jak jsou shora popsány, sporu je o to, zda řízení o přestupku žalobce bylo ukončeno vydáním příkazu a nepodáním odporu ve lhůtě k tomu oprávněnou osobou (jak tvrdí žalovaný) anebo zda byl podáním odporu příkaz zrušen a správní řízení tedy nadále bez dosavadního vydání rozhodnutí pokračuje (jak tvrdí žalobce).

Zdejší soud je toho názoru, že postup žalobce, který si ke svému zastupování zvolil osobu, jež (zřejmě) pobývá na území velmi vzdáleném České republice, kde je vedeno správní řízení, skutečně vyvolává pochybnosti o tom, zda nejde o účelový krok ve snaze správní řízení komplikovat a dovést je až do fáze, kdy již nebude možno o žalobcově přestupku rozhodnout. Jak plyne z úředního záznamu MP-01744/08D-14 ze

dne 3.4.2014, hlídka městské policie pojala při hlídkové činnosti cca ve 12:15 hodin podezření ze spáchání přestupku, řidič (žalobce) se na místě nenacházel, následně však hlídku cca ve 12:28 hodin kontaktoval, poté mu měla být uložena bloková pokuta ve výši 200 Kč, na což žalobce reagoval tak, že „*nic platit nebude, že má pojištění, které platí jeho pokuty od 100 Kč výše*“. Do této konstrukce pak zapadá další postup žalobce, který poté, co byl vydán žalovaným příkaz, podal proti němu odpor prostřednictvím B. N., přitom Pahang je federálním státem Malajsie ležícím ve východní části Malajského poloostrova; žalobce (s pobytem v Brně) v řízení před správním orgánem (sídlicím v Brně) vedeném ve věci podezření ze spáchání přestupku (který se měl stát rovněž v Brně) se tedy nechal zastupovat zmocněncem z Malajského poloostrova.

Na straně druhé však nelze přehlédnout, že účastník přestupkového řízení (tu žalobce) je oprávněn zvolit si pro dané řízení zástupce na základě plné moci podle § 33 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), prakticky bez výraznějších omezení; takto zvolený zmocněnec nemusí být osobou práva znalou, neboť správní řád nevychází z povinného zastoupení (např. advokátem), a komunikovat může „z jakékoli adresy“. Smyslem zastoupení by pak ovšem mělo být, že zmocněnec bude namísto zastoupeného činit v průběhu řízení určité úkony, čímž zastoupenému usnadní a zefektivní postup v řízení, např. poskytnutím právní či jiné pomoci, vyřizováním komunikace se správním orgánem apod. Přiměřeně lze i v přestupkovém řízení vycházet ze závěrů vyslovených Ústavním soudem ve vztahu k trestnímu řízení v nálezu sp. zn. III. ÚS 83/96 ze dne 25. 9. 1996 (N 87/6 SbNU 123; 293/1996 Sb.), podle nichž „...z odpovědnosti obhajovaného za (včasnou) volbu obhájce však nikterak nevyplývá povinnost obecného soudu přizpůsobovat režim řízení a jeho průběh představám a požadavkům obhájce (...).“.

Byl-li žalovaný v pochybnostech ohledně účelovosti postupu žalobce, stejně jako je v týchž pochybnostech nyní i zdejší soud, nacházel se v situaci, kdy správní řád možnost „vyloučení“ zmocněnce ze zastupování neupravuje. Řeší pouze situaci, kdy se zmocněnci nedaří doručovat písemnosti; podle § 33 odst. 4 správního řádu lze ustanovit takovému zmocněnci opatrovníka. Podle tohoto ustanovení ovšem žalovaný nepostupoval; požadoval plnou moc či mandátní smlouvu s úředně ověřenými podpisy žalobce i jeho zástupce a nebyla-li mu obratem předložena, vyšel z toho, že odpor podala osoba, která k tomu nebyla oprávněna, a to na základě úvahy, že podání odporu touto osobou (pobývajícím v zahraničí) je obecně úkonem odporujícím smyslu a podstatě zastoupení, kterým je zneužíváno právo na zastoupení podle § 33 správního řádu.

Zdejší soud je toho názoru, že za situace, kdy byl odpor podán a kdy k němu byla plná moc přiložena, nelze bez dalšího (při okamžitém nedoložení listiny s úředně ověřenými podpisy k výzvě za situace, kdy neexistence zmocněnce není z ničeho najisto postavena) pokládat takový odpor za podaný neoprávněnou osobou. „Plná moc“ je důkazem o existenci právního vztahu zastoupení, a tedy žalovaný mohl, měl-li pochybnosti, žádat její originál. Byl-li by mu předložen, měl žalovaný z takto podaného odporu vycházet a v řízení pokračovat. Pokud by se v průběhu tohoto řízení

ukázalo jako nemožné se zmocněncem reálně komunikovat, čímž by se pochybnosti žalovaného ohledně účelovosti zastoupení potvrdily, nabízel se žalovanému prostor k postupu podle § 33 odst. 4 správního řádu, podle něhož jestliže se nedaří doručovat písemnosti zmocněnci, postupuje se podle § 32 odst. 2 písm. d) nebo § 32 odst. 3 správního řádu a účastník (tu žalobce) se o tomto postupu, jakož i o obsahu písemnosti vyrozumí. V nyní posuzované věci přicházel v úvahu postup podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, tj. ustanovení opatrovníka. Tento postup by sice správní řízení mohl reálně z pohledu žalovaného zkomplikovat, nikoli však co do dosažitelnosti výsledku správního řízení v přiměřené lhůtě fatálně.

Pokud žalovaný hodlal proti žalobci postupovat procesně razantněji s využitím konceptu zneužití práva (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.11.2005, č.j. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS), a to kupř. po případných opakovaných obstrukcích spojených s volbou zmocněnců poté, co by žalovaný již předtím postupoval podle § 33 odst. 4 správního řádu, popř. i bez takových předchozích opakovaných obstrukcí, jeví-li se zneužití práva bez dalšího jako zjevné, pak i využití tohoto konceptu se v nyní posuzované věci mohlo uplatnit po podání odporu v průběhu správního řízení, nikoli ovšem tak, že by se na podaný odpor hledělo, jakoby nebyl vůbec podán. Zneužití může být i procesních práv (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2010, č.j. 1 As 70/2008 - 74, č. 2099/2010 Sb. NSS, náleží Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, N 87/6 SbNU 123; 293/1996), mezi něž lze řadit i právo na zastoupení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.5.2011, č.j. 1 As 27/2011-81), a v případech vskutku zjevného zneužití tohoto práva nemusí správní orgán výjimečně účinky zastoupení v řízení akceptovat. V nyní posuzované věci by se to však mohlo nejvýše projevit po podání odporu kupř. tak, že žalovaný by nadále komunikoval napřímo se žalobcem bez využití § 33 odst. 4 správního řádu, což by znamenalo, že by sice bylo zamezeno obstrukčnímu chování (podle žalovaného údajného) zmocněnce, zároveň by však řízení bylo reálně se žalobcem, popř. i s využitím jiného „neobstruujícího“ zmocněnce, vedeno; v takovém případě by pochyb o korektně vedeném procesu ze strany žalovaného nemohlo být. Ani využití konceptu zneužití práva, přestože by se v nyní posuzované věci zřejmě mohlo úspěšně ze strany žalovaného uplatnit, by se tedy nemohlo projevit tak, že by se na samotný odpor hledělo, jakoby vůbec nebyl podán.

Jakkoli v přestupkovém řízení žádný zákon výslovně nezakazuje zvolení zástupce účastníka řízení ze zahraničí, volba zástupce ze vzdálené země, pokud působí, nebo bude působit komunikační problémy mezi zástupcem a správním orgánem, vyvolává pochybnosti o skutečném účelu zastoupení, což může být významným argumentem svědčícím o zneužití práva, nelze však bez dalšího tvrdit, že zvolení zástupce ze zahraničí vždy představuje zneužití práva na zastoupení v rámci všech jím uskutečňovaných úkonů, a o to opřít závěr, že jím učiněný úkon (tu podání odporu) bez doložení listiny vázící se ke zmocnění s úředně ověřenými podpisy nevyvolává žádné účinky. Shora naznačené postupy správního orgánu pro případ nemožnosti doručovat zmocněnci či využívající koncept zneužití procesního práva na zastoupení mají ostatně předejít tomu, aby správní orgán nebyl procesními

obstrukcemi spojenými s volbou zmocněnce paralyzován (aby mohl v řízení činit úkony směřující k dokazování a k rozhodnutí ve věci samé, aby mohl doručovat písemnosti atd.); samotné podání odporu však směrem k žalovanému nikterak paralyticky nepůsobilo a působit ani nemohlo.

Jestliže žalovaný argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4.5.2011, č.j. 1 As 27/2011-85, podle zdejšího soudu nejde o odkaz zcela případný, neboť tam (přestože byla potvrzována možnost využití konceptu zneužití práva, k níž se hlásí i zdejší soud) byla skutková situace významně odlišná než v nyní posuzované věci; v tamní věci totiž osoba (v postavení žalobce v nyní posuzované věci) podala včasné a formálně bezvadné odvolání a spolu s odvoláním předložila plnou moc pro zmocněnce ze vzdálené země, a tedy koncept zneužití práva byl taktéž (stejně jako takovou možnost dovozuje zdejší soud v nyní posuzované věci) aplikován na postupy správního orgánu v běžícím řízení a Nejvyšším správním soudem potvrzen ve vztahu ke krokům správního orgánu při doručování konečného rozhodnutí ve věci (tam napřímo účastníkovi správního řízení namísto zmocněnce) bez toho, že by ve správním řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí bylo zapotřebí ze strany správního orgánu činit jakékoli kroky (kupř. směřující k dokazování). Pak tedy jediný projev využití konceptu zneužití práva spočíval v tom, že správní orgán nedoručoval rozhodnutí zmocněnci ze vzdálené země, nýbrž samotnému účastníkovi správního řízení – a v tom nebylo shledáno pochybení správního orgánu. Nejlépe je odlišnost od nyní posuzované věci zřejmá z bodu 43 uvedeného rozhodnutí, v němž se mimo jiné uvádí: „...stěžovatel nebyl zkrácen na svých procesních právech, neboť až do vydání rozhodnutí mohl zmocněnec stěžovatele činit vůči žalovanému jakékoliv procesní úkony. Zmocněnec žádnou procesní aktivitu, k níž by žalovaný odmítl přihlížet, nevyvíjel. Ani žalovaný v průběhu odvolacího řízení práva stěžovatele na zastoupení nijak nezkrátil a nic nenasvědčuje tomu, že by do vydání rozhodnutí zastoupení nerespektoval, neboť komunikace mezi ním a zmocněncem, popř. stěžovatelem nebyla třeba...“.

Zdejší soud může vnímat postup žalovaného jako snahu o systémovou razantní reakci na možné opakující se procedurální impertinence účastníků správních řízení, jež mohou být vedeny snahou oddálit výsledek správních řízení, a to zvláště za situace, kdy s dostatečným oddálením tohoto výsledku je spojena nemožnost přestupek projednat. Zároveň však podle zdejšího soudu jsou správní orgány zásadně povinny akceptovat zastoupení účastníka, a to i cizincem, a pouze ve výjimečných případech, kdy je nepochybné, že v konkrétním případě došlo ke zneužití práva na zastoupení, není správní orgán povinen přiznat takovému zastoupení účinky, v posuzované věci nikoli ovšem tak, že by na úkon zmocněnce, na jehož základě má být skutečné správní řízení po podání odporu proti příkazu teprve vedeno, bylo nahlíženo, jakoby vůbec nebyl učiněn, a to z důvodu podání osobou neoprávněnou. Podání zmocněnce ve věci samé, byť by jeho zmocnění bylo jakkoli spekulativní, tedy nelze pokládat v nyní posuzované věci za podání učiněné neoprávněnou osobou.

Správní řízení se žalobcem bylo zahájeno vydáním příkazu (jednalo se o první úkon v řízení; § 150 odst. 1 správního řádu na základě § 51 zákona č. 200/1990 Sb., o

přestupcích). Dne 27.8.2014 podáním odporu začala znovu běžet lhůta pro vydání rozhodnutí (§ 150 odst. 3 správního řádu na základě § 51 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích).

Pokud jde o lhůtu k vydání rozhodnutí ve věci podezření ze spáchání přestupku, na věc se podle § 51 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, aplikuje § 71 správního řádu. Podle § 71 odst. 1 správního řádu je správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Podle § 71 odst. 2 správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí a) předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 správního řádu, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:", b) ústní vyhlášení, pokud má účinky oznámení (§ 72 odst. 1 správního řádu), c) vyvěšení veřejné vyhlášky, je-li doručováno podle § 25 správního řádu, nebo d) poznamenání usnesení do spisu v případě, že se pouze poznamenává do spisu. Podle § 71 odst. 3 správního řádu pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvláště složitý případ, b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3 správního řádu, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny. Podle § 71 odst. 4 správního řádu po dobu nezbytnou k opatření údajů podle § 6 odst. 2 správního řádu lhůty pro vydání rozhodnutí neběží. Podle § 71 odst. 5 správního řádu nedodržení lhůt se nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil.

Jestliže od 27.8.2014 dosud žalovaný v řízení neučinil žádný úkon ve věci samé, pak všechny lhůty podle § 71 správního řádu již uplynuly – a to již před podáním žaloby. Z postoje žalovaného je zároveň nepochybné, že žalovaný rozhodnutí vydat nehodlá.

Jsou tedy důvody pro vyhovění žalobě a k uložení povinnosti žalovanému v řízení vedeném pod sp. zn. ODSČ-41725/14-JR/PŘ ve věci rozhodnout podle § 81 odst. 2 s.ř.s. Zda půjde o rozhodnutí „odsuzující“ nebo o rozhodnutí jinak ukončující věc pro uplynutí lhůty k projednání přestupku, nemá vliv na to, že půjde o rozhodnutí, jímž bude ukončeno řízení dosud vedené pod sp. zn. ODSČ-41725/14-JR/PŘ (věci je řízení o podezření žalobce ze spáchání přestupku). Za shora popsané procesní situace žalovanému nic nebrání, aby tak učinil ve lhůtě 30 dnů.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Toto právo má úspěšný žalobce. Zdejší soud však dospěl k závěru, že jsou dány vskutku mimořádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by přiznání náhrady nákladů řízení žalobci bylo nespravedlivé a nemravné. Zdejší soud je silného přesvědčení, že celá aktivita žalobce počínající okamžikem, kdy si již při projednávání přestupku na místě byl vědom svého „pojištění“ a jistoty, že pokutu nakonec „platit nebude“, pokračující volbou zmocněnce údajně z Malajského poloostrova a následně uskutečňováním kroků právní

ochrany proti žalovanému v takové časové posloupnosti, jež ve skutečnosti vylučovala projednat přestupek v jednorroční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (přestupek se měl stát v dubnu 2014 a při vědomí, že řízení se žalobcem reálně od srpna 2014 vedeno není, žalobce žádost o opatření proti nečinnosti podal v lednu 2015 a po nevyhovění této žádosti v únoru 2015 pak žalobu podal v červnu 2015), představuje jednání přinejmenším na hranici zneužití práva, což se sice nemůže projevit přímo v rozhodnutí zdejšího soudu ve věci samé (bylo třeba vyřešit spor mezi žalobcem a žalovaným o to, zda řízení před žalovaným stále ještě běží či nikoli, přitom procesní situace byla žalobcem „připravena“ tak, aby žaloba nemohla být nedůvodná), je však namístě to zohlednit v rozhodnutí o nákladech řízení s využitím § 60 odst. 7 s.ř.s. Každé rozhodnutí soudu by mělo vyhovět alespoň základním kritériím spravedlnosti, přitom přiznání náhrady nákladů řízení žalobci by jim podle zdejšího soudu vyhovět nemohlo. Proto zdejší soud rozhodl, že žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. září 2015

David Raus, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Předešlá